

KIS HÍR LAP

FORCÓ BÁCSI

LEVELEI.

FORGÓ BÁCSI

OTTHON

TALÁLHATÓ MINDIG

HA

MÁSHOL NINCIS

„MICZI CZICZÁM LÁBNYOMAI.” (lásd 331 l.)

AZ ARANYHEGY ÉS A KOLIBRI-MADÁR.

(Meselte gyermekeinek Mokry Sámuel)

(Folytatása.)

Második est.

EM messze a király kastélyától, a mezőn túl, egy erdő terült el. — Ennek közepén, egy kis házban, lakott Ferkó, a király erdésze, egy sö-

tét tekintetű ember, kitől minden gyermek félt a király udvarában, hova reggelként a konyhára pecsenyének való vadat hozott.

Másnap reggel Márta korán kelt fel, összegyűjtött pénzét magához vette s a kertbe lement. Ezen a kerten szokott Ferkó keresztül menni, hogy a konyhába eljusson. A kertnek egy sűrű lugasában várta őt Márta s midőn Ferkó szokás szerint eljött s mellette elhaladt, Márta őt a lugasba beszólította.

„Szereti a pénzt, Ferkó?“ — kérde Márta.

„Hogy ne szeretném“ — felelé vigyorogva Ferkó. „Lássa, ruházatom rongyos és torkomba alig jut ünnepenként egy korty ital, pedig a bort szeretem. Ura atyja rosszul fizet, alig jut elég pénzem puskaporra s azt is mind a konyha számára kell elpuffogatnom. Adjon a kisasszony, ha van, megszolgálók érte.“

„Epen ezért hittam ide. Adok,

még pedig sokat. Nézze ezt az er-szényt, 100 forint van benne. De meg kell előbb érdemelnie.“

Annyi pénznek láttán pokoli öröm villogott Ferkó szemeiből. „Megteszek „mindent“ — szólott — „még az ördögöt is felhozom a pokolból.“

„De tud-e aztán hallgatni?“

„Mint a sir.“

„Ha nem árulja el senkinek, a mit tenni fog, minden évben 50 forintot kap, míg él; ha pedig elárulja, felakasztják.“

„Mindenre készen vagyok.“

Ekkor Márta rávette Ferkót, hogy Erzsikét rabolja el és vigye messze tengeren túl, a honnan soha többé vissza ne térhessen. Megegyezték, hogy délután Márta Erzsikével kimegy a mezőre játszani s elcsalja az erdő széléig. Ferkó az erdőből rohanjon ki és hurcolja el.

Úgy is lett. Délután Márta fel-szólította Erzsikét, menjenek a mezőre virágot szedni. Erzsi semmit sem gyanítva örömmel ráállott s a két testvér egy ideig játszadoxva virágot keresgélt, mialatt Márta észrevétlenül közelebb és közelebb csalta hugát az erdőhöz. Már esteledni kezdett s Erzsike intette őt, térjenek haza, mert szüleik a hosszú kimaradáson aggódni fognak. De Márta biztatta, hogy nem lesz baj s kár az ilyen szép időt otthon szobában tölteni. „Fogjunk még lepkéket, nézd milyen szép tarkák“ — mondá s kendőjével csapkodni kezdett a levegőben. Erzsike is belemerült a kergetésbe. Az üldözött lepkék mind

az erdő jött Erzs esalták. ember ro száját ke kötötte é sebesség

Már

lett es sik eszméleté és soká Az álnol minél to alatt Fer hesse. Ez volna. „M atyja. „E vele?“ si nagy so mintha m szakadozo Erzsit eg

Ezt l villám az trombita tonáját e maga is ányát ker

Ezala lyébe vit ne tudjon tömnén, elrejtette kójába és hogy az rablót és tudakozó

És zajjal let

az erdő felé menekültek s a tűzbe jött Erzsikét egész az erdő széléig csalták. Egyszerre onnan egy álarozos ember rohant ki, Erzsikét megragadta, száját kendővel betömte, kezeit hátra kötötte és vállára vetvén, vele villám sebességgel az erdőbe vissza futott.

Márta iszonyu ijedtséget színlelt es sikoltozva hazafutott. Itt mintha eszméletét vesztené volna, lerogyott és soká nem tudták magához téríteni. Az álnok leány szükségesnek tartotta minél tovább hallgatni, hogy az alatt Ferkó Erzsikét jó messze vihesse. Ezért tettette, mintha elájult volna. „Mi bajod?” — kérdé aggódva atyja. „Hol van Erzsike? Mi történt vele?” sikoltozó rémülten anyja. Végre nagy sokára felnyitotta szemét s mintha még mindig meg volna ijedve, szakadozott hangon elbeszélte, hogy Erzsikét ember az erdőbe ragadta.

Ezt hallván a király, mint a villám az udvaron termett és harsogó trombita szóval hirtelen minden katonáját előparancsolta. Azokkal együtt maga is lóra pattanván, kedves leányát keresni az erdő felé elvágtatott.

Ezalatt Ferkó Erzsikét az erdő mélyébe vitte és száját, hogy kiabálni ne tudjon, még egyszer erősen betömte, egy odvas fának üregébe elrejtette. Maga hazament erdei házikójába és várta a királyt, mert tudta, hogy az nem sokára üzőbe veszi a rablót és az erdőszél házához is eljön tudakozódni.

És csakugyan nemsokára nagy zajjal lett tele az erdő, a király vág-

tatva jött katonáival s habzó paripáját az erdőszél lakánál megállítá. Ferkó csudálkozva állott háza előtt, mintha semmit sem tudna.

„Nem láttál egy embert, a ki Erzsi leányomat magával hurczolta?” — kérdé a király.

Ferkónak hazudnia kellett, hogy a királyt tévutra vezesse s azért így felelt:

„Embert láttam, de nem egyet, hanem igen sokat. Lóháton voltak s az egyik vitt magával valamit, de hogy az Erzsike volt-e, nem láthattam.”

„Merre mentek?”

„Egyenesen erre éjszak felé” — mutatá Ferkó.

Az elámitott király e szavakra csak annyit mondott: „ezt a szomszéd király tette” — és katonáival éjszak felé elvágtatott.

Miután Ferkó a királyt így félrevezette, kocsiba fogott s azon fához sietett, melynek odujában Erzsikét, elrejtette. Kocsira tevén Erzsikét a királyéval egészen ellenkező irányban az éjhomályában elvágtatott.

Két egész hétig utazott, míg végre a tengerhez ért. Itt egy kis hajót fogadván, olyan emberekkel, kik Erzsikének nyelvét nem értették, a parttól elevezett.

Otthon pedig Erzsikének anyja napestig kezeit tördelve jajveszékelt s gyakran felkiáltott: „Kedves, kedves Erzsikém, nem látlak többé soha sem” — és a könyvek záporaként omloptak le arcán.

(Folytatjuk.)

AMITETSZIK KIRÁLY.

KÁROLY urfi durva, sértő szavakat mondott Anna néninek, oly szavakat, hogy nem is merném ide leírni.

„Ejnye, Károly!“ szólt szeliden az öreg nénike, „hogy mondhatsz ilyen szavakat . . . ez nem illik, nem gyermek szájába való“.

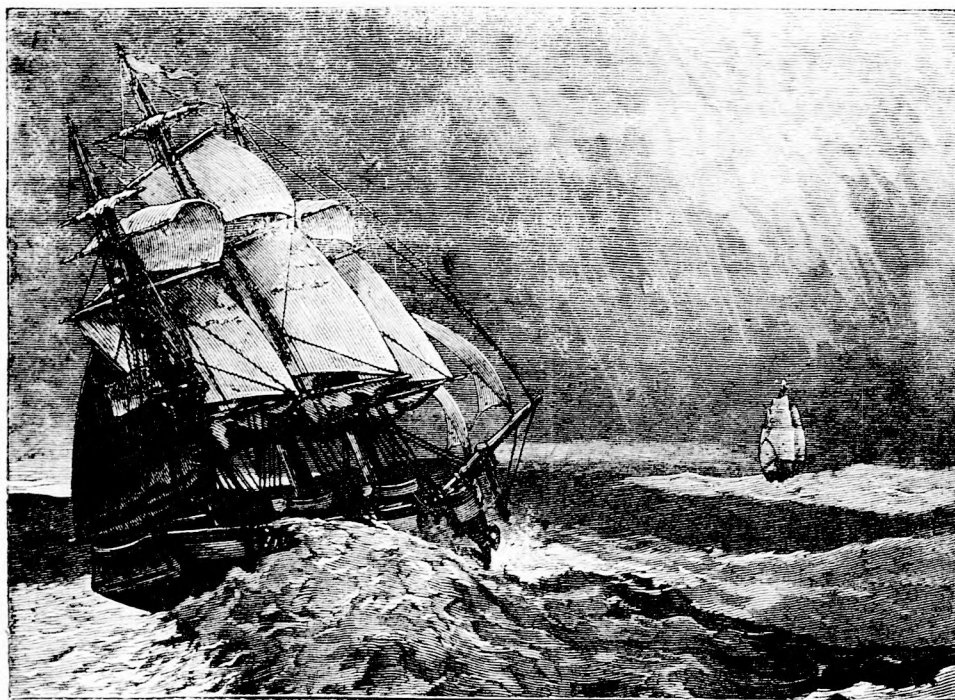
„Gyula is mondta, hát én is mondhatom,“ felelt Károly durezásán.

„Nem mondhatod; Gyula mái nagy ember, neki inkább megbocsátható, de tőle sem szép“.

„A mit egy nagy ember tehet, azt tehetem én is,“ duzzogott Károly s ezzel lefeküdt és mikor a fal felé fordult, még akkor is folyton ismételté magában: „No bizony! Szeretném tudni, miért ne tehetném, a mi tetszik? azért is azt teszem, a mi tetszik, azért is, csak azt, a mi tetszik, csak azt, a mi tetszik“ s ekkor már aludott.

„Nagyon helyes“ hallá egyszerre a választ utolsó szavaira, „nagyon

(Folytatás a 326. lapon.)

A GONOSZ FERKÓ HAJÓJA. (lásd 323. l.)

... „egyszer egy túske úgy megszurta, hogy csak nagy bajjal tudta kihuzni.“ (l. 330. i.)

(Folytatás a 324. laphoz.)

helyes, tedd azt, a mi tetszik. De aztán akarod-e csakugyan komolyan?”

„Akarom hát!” felelt Károly.

„De hát ki kérdez itt?”

Föltekint s egy óriás termetű férfit látott maga előtt; szemei parázként szikráztak, vörös haja hosszan omlott le vállaira, testét pedig bő fekete bársonyöltöny fedte.

„Ha csakugyan mindig azt akarod tenni, a mi tetszik, akkor jöjj velem” szól az idegen. „Az én nevem Amitetszik király, lakásom pedig Ottaholakarom-ban van. Jöszte hát no!”

Ezzel megragadta Károly urfi üstökét és kivonszolta őt az ágyból.

„Jaj! ne huzza ugy a hajamat! Az fáj!” visitott Károly.

„Fáj?” szól az óriás közönyös hangon, „nem tesz semmit, nekem ez tetszik, mert én Amitetszik király vagyok.”

Ezután fölkapta Károlyt s elvitte egy nagy várkastélyba, hol egy tágas csarnokban tette le a földre. A csarnokból mindenfelé ajtók nyíltak és sok ember álldogált szerte. De nem nagyon boldogoknak látszottak. Mindegyik boszantotta a másikat, s ha valamelyik fölajdult, a többiek nevettek. Károlyt ugyan meglepte ez a társaság, de most nem ért reá bámulni, mert társa szól hozzá:

„Mi volt az, a mit este tenni akartál?”

„Hát azt mondtam, hogy a mit egy nagy ember tehet, azt én is tehetem.”

„Nagyon szép; s azt is mondtad, hogy akarod is tenni, ugy-e?”

„Persze hogy akarom,” felelt Károly, de azért kezdett neki a dolog nem tetszeni.

„No's, igazad van” szól Amitetszik király; „jöjj velem, azt fogod tenni, a mit mások tesznek. Jöszte hát no!”

Ezzel fölön fogta Károlyt s midőn ez visitani kezdett, azt felelte, hogy már az hiába, itt az ugy megy, mert ő Amitetszik király és itt mindenki azt teszi, a mi tetszik; aztán kérdezte, hogy Károlynak ez tetszik-e? Károly urfinak biz az cseppet sem tetszett, de nem merete megmondani. Az óriás elvezette tehát egyik ajtóhoz, ezt egy óriási kulcsesal kinyitotta s egy kovácsműhelybe léptek, hol több izmos legény egy roppant vasrudat kalapált nagy kalapácsokkal iszonyu hőségben.

„Nesze” szól az óriás, egy fél-mázsás kalapácsot adva Károly kezébe, „dolgozzál ugy mint a többiek.” Károly próbálgatta a kalapácsot föl-emelni, de nem bírta s lábára ejtette; a többiek roppant kaczagásba törtek ki e fölött, mi Károlyt nagyon boszantá, mert nagyon megütötte volt lábát és most még ki is nevetik; megmondta tehát nekik egyenesen, hogy nem illik más baján nevetni. De ekkor még inkább kaczagtak s csak azt felelték: „Nekünk tetszik nevetni s mi azt teszszük, a mi tetszik.”

Egy könnyebb kalapácsot adtak ezután kezébe s dolgoznia kellett ver-

senyt a
a munka

„Oh
nem ug
ugy min

Jó
későn e
galomra
kellett

s regge
kenyere
volt, te
sopánko
tejecke
küldték
ban, n
többi m
nem eg

„M
a mit e
nincs l
meghuz

„H
vágni
vágok!

Ká
tértek
terembe
közepé
gette t

„É
valamit
teszem,

„N
egymás
kat „
szeretjü

Az
madika

senyt a többiekkel. Abba akarta hagyni a munkát, de nem engedték meg.

„Ohó!“ szólt az egyik kovács, nem úgy megy az, dolgoznod kell úgy mint másnak.“

Jó sokáig dolgoztatták s végre későn este megengedték, hogy nyugalomra térjen. Másnap reggel korán kellett fölkelnie a többi férfiakkal s reggelire kapott egy nagy darab kenyeret, úgy mint a többiek. Éhes volt, tehát megette, de keservesen sopánkodott az otthoni jó zsemle, édes tejecke után. Reggeli után az erdőbe küldték fát vágni. Ez sem ment jobban, mint a kovácsmesterség s a többi munkások gyakran szidták, sőt nem egyszer ugyancsak oldalba ütöttek.

„Miért akarsz olyasmit tenni, a mit egy nagy ember tesz, ha még nincs hozzá erőd?“ szólt az egyik s meghuzta Károly fület.

„Ha még egy fát sem tudsz levágni s mégis közénk jössz, majd rád vágok!“ szólt egy másik.

Károly örült, midőn végre hazatértek az erdőből. Ekkor egy nagy terembe vezették, hol sok ember volt, közepén egy óriás állott és kérdezgette tőlök, ki miért jutott e helyre.

„Édes anyám mondta, hogy tegyek valamit s én azt feleltem, hogy nem teszem,“ szólt egyik.

„Nagyon szép; tehát ötvenezereszer egymás után fogod mondani e szavakat „nem teszem;“ mi ezt nagyon szeretjük hallgatni.“

Azután kérdezte a másodikat, harmadikat és így sorban; egyik hazudott,

másik szüleit sértette meg stb. s mindegyik megfelelő büntetést kapott.

Midőn Károlyra került a sor, a szegény flu úgy megijedt, hogy alig tudott a kérdésre ennyit felelni:

„Én . . . én durva szavakat mondtam Anna nénihez!“

„Igen? No hát mondd el azon szavakat tizezerszer egymásután; ez nagyon kellemes mulatság lesz számodra, mert hiszen azért szoltál úgy Anna nénihez, mert neked úgy tetszett.“

Károly urfi, akarta vagy sem, kénytelen volt hozzáfogni; de tudja isten miért, most sehogy sem tetszettek neki ama szavak; gyakran megakadt a szó torkán, habozott, abba akarta hagyni, de az a goromba óriás rögtön ott termett s olyat ütött a hátára, hogy szegény Károly majd földre bukott. Sirhatott volna, de nem mert s csak folytatta tehát mondókáját. Annyit mondhatok, hogy nem igen mulatságos dolog volt.

Már vagy kétezerszer mondta el ama szavakat midőn, hirtelen fölnyilt az ajtó s belépett Amitetszik király, az óriások legóriásabbika, maga után vonva egy tölgyfát, melyre Károly rögtön ráismert; ő akarta azt a tölgyet az erdőben levágni, de csak félig birta, aztán abba hagyta.

„Hol van az a fiu, a ki meglett férfinak hiszi már magát?“ szólt dühösen az óriás király, rettenetesen dörgő hangon s nyakon ragadta Károlyt. „Megöllek, semmirevaló fiu! Tudod-e, mit tettél? Félig vágtd

be a fát, nagy szél jött s épen rám döntötte. Szerencsére elugrottam s nem ütött agyon. Ha te olyanokba ütöd az orrodát, a mi nem neked való, majd megtanítlak én; levágom az orrodát, majd aztán megemlékezel arra, hogy ne fogj olyanba, a mihez nincs erőd."

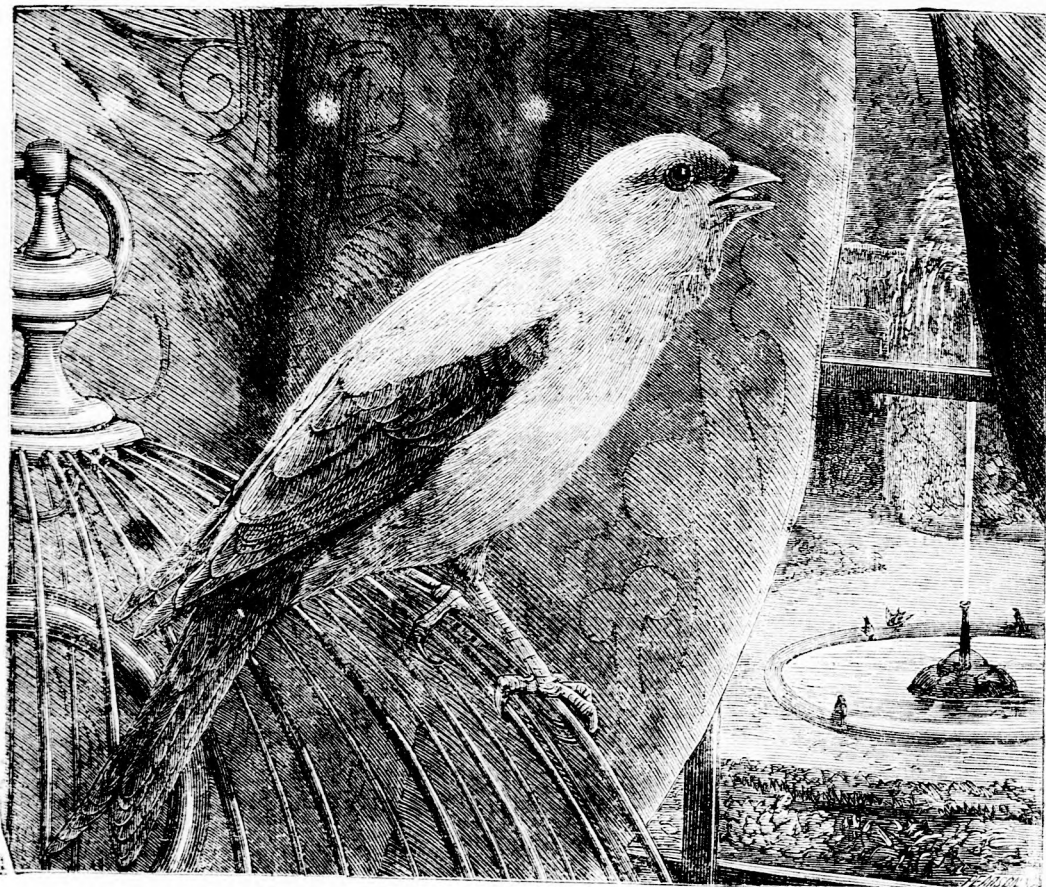
Ezzel egy szörnyű élesre fent kést húzott elő s orron fogva Károlyt, szólt:

„Mikorra hármát olvasok, lent

lesz az orrod." Károly minden tagjában remegni kezdett s csak azt hallotta, midőn az óriás olvasni kezdé: „Egy — — kettő — — —" s ijedtében — fölébredett.

„Meddig fogsz még aludni, Károly?" szólt Anna néni, ki ott állt az ágy mellett.

Károly körülnézett, látta, hogy ágyában fekszik s hogy az egész csak egy rossz álom volt; de az álom oly nagy hatást tett reá, hogy rö-

„KARUKFÜVET!“ (lásd 330. l.)

tön fölü
nénit, el
szentül
fogja ter
hanem a

Meg
soha sen
rály orsz

tön fölugrott, átölelte a jó öreg Anna nénit, elmondta neki, mit álmódott s szentül fogadta hogy ezentúl nem azt fogja tenni, a mi magának tetszik, hanem a mit Anna néni akar.

Meg is tartotta szavát s Károlyt soha sem látták többé Amitetszik király országában.

KAKUKFÜ PETI

(Képpel a 325, 328 és 329-ik lapokon.)

Kakukfü Petinek hívja mindenki, pedig az ő becsületes neve Kővér Péter volna; — az igaz, hogy ez sem sokkal inkább illik reá, mert szegény Petinek nem igen van mitől hiznia. Megérdemelné pedig, mert olyan derék gyerek, hogy kevés párja van s a kik ismerik, mind-

KAKUKFÜ PETI.

nyáján szeretik és segítik is egyben-másban. No, de azt akarom én elmondani épen, hogy mért hívják Kakukfü Petinek és mit szokott csinálni.

Pesten nagyon sokan tartanak kanári madárkákat, hogy a rideg falak közt a madár kellemes csacsogásán mulassanak; a kanári madár pedig czukor és más édességek mellett szereti azt a füvecskét is, melyet közönségesen kakukfünek neveznek. Ilyen kakukfüvel kereste Peti nemcsak magának, hanem szüleinek és testvéreinek is a mindennapi kenyeret. Végigsétál az utcán s tudja már pontosan, mely házakban van kanári madár; ott megáll a kapuban és hangosan kiáltja: „Kakukfüvet vegyenek! Kakukfüvet!” És mert különben csendes, szótlan fiú volt, csak mindig kakukfüvét emlegette, elnevezték Kakukfü Petinek. És úgy látszott, hogy sok helyen már a kanári madarak is ismerték és tudták, hogy jó eledelt hoz számukra; mert mikor Peti szava hangzott: „Kakukfüvet!” a kis madarak örvendezve kezdtek röpdésni és csicseregni.

Petinek messze az erdőkbe kellett menni, hogy füvecskéit összeszedje; korán reggel kelt föl s meztláb mászkált a hegyekben s egyszer egy tüske úgy megszurta, hogy csak nagy bajjal tudta kihuzni; fájt is a lába aztán nagyon, de ő azért nem csüggedett, hanem begyalogolt a városba, eladta a kakukfüvet s a kevés pénzen, mit ekként kapott, sietett a piacra és eleséget vásárolt. Mert apja hónapok óta betegen szívelődött otthon s nem kereshetett semmit; az egész család csak abból élt, a mit Peti szerzett. Peti pedig, bár külsőleg rongyos volt, jobb szívet őrzött kebelében sok fényes öltönyű cifra urfinál és mindig örült, midőn napi fáradsága gyümölcsét családjával megosztotta.

Sokáig tartott ez így s ámbár nem volt valami kellemes élet, Peti mégsem zugolódott soha. Végre atyja lassanként

gyógyulni kezdett és ismét munkához látott; a tél beköszöntött s Peti nem járhatott többé a hegyekbe és kezdett azon tünödni, hogy mit fog ő most csinálni. Egyszer, midőn egy urhoz épen utólszor vitt kakukfüvet és megmondta, hogy már többé nem hozhat, az ur kérdezte, hogy mit fog hát most Peti csinálni. Peti szomoruan hallgatott s megvallotta, hogy bizony azt ő még maga sem tudja.

— Tudod mit, Peti? szólt a jó ur. Te becsületes, ügyes fiú vagy. Befogadlek gyáramba; hetenként szép pénzecskét kereshetsz és segítheted családodat, vasárnap pedig iskolába járhatsz, hogy tanulj valamit. Nos, mit gondolsz?

Peti azt sem tudta, hova legyen örömeben, forró köszönetet mondott s más nap már ott dolgozott a gyárban. Vasárnaponként és otthon minden este szorgalmasan tanult és oly derék, tanult munkás lett belőle, hogy párját kellett keresni. Jó fizetést is kapott és most már kényelemben él egész családjával együtt.

AZ ÁLLATORSZÁGBÓL.

Selyembogár bizonyára
Nem volt botanikus soha
Más fához, mint eperfához
Semmi árért még sem nyulna.

A báránycsók csak egy betűt,
Egyedül a „bé“-t ismerik,
A kis kecskének meg a „mé“-nél,
Egyebet nem tudnak semmit.

Mégis, hogyha együtt vannak
S ha megszólal egyik másik,
A bégetés világossá,
Egész érthetővé válik.

Nézd meg jól a mézesköpüt
Milyen rendes benne minden,
Hatszögünek kicsinálva,
És közöttük mérnök sincsen.

— Pár
Zsuzsik

Klárika

Zsuzsi

Klárika

Zsuzsi

JÁMBOR OHAJTÁSOK.

— Párbeszéd Zsuzsika és Klárika közt. —

Zsuzsika. Meguntam már a tanulást,
A játékot jobb szeretem.
Ha az erdőn lótok-futok,
Csakis akkor van jó kedvem.

Bár lehetnék kis madárrá,
Énekelnék minden ágon,
Nincsen párja a madárnak
Véges végig e világon.

Klárika. Madárkának sok a dolga.
Nem ur a madár, de szolgál.
Étetni kell fiókjait.
Nézd mily megrakodva jön itt.

Hosszu kalászt hoz szájában
S a kalászban mennyi szem van,
Mégis türi nem is bánja.
Hogy a teher majd lerántja.

Zsuzsika. Ugy szeretnék már nagy lenni
Nagyra nőni jó magasra.
Nem függenék senkitől sem
Magam vigyáznék magamra.

Csak azt tenném, ami tetszik,
És csak, hogyha akarom:
Akkor volna dicső világ,
Akkor menne jól a dolgom.

Klárika. Édes anyád ugy teszen-e? —
Nem fárad-e napokon át?
Mily jól esik munka után
Az idő, mely nyugalmat ad.

Zsuzsika. Hátha még királyné lennék,
Akkor volnék csak még benne,
Dolgom tudom épenséggel
Egy fikareznyai sohsem lenne.

Klárika. Azt hiszed, a királynénak
Soha semmi dolga nincsen?
Ha ezt hiszed nagyon tévedsz,
Jó Zsuzsikám, drága kincsem.

Nincs oly állás, hidd el nekem
Hol dolgozni nem kellene:
Hány ember is volna boldog,
Ha elégedett lehetne! —

KÖNYVNYOMTATÁS A KÖZÉP-
KORBAN.

(Képpel a 332. l.)

Beszéltem multkor egyetmást a könyvekről és azon időről, midőn még csak írott könyvek voltak. Ti, kis olvasóim, alkalmasint csak nyomtatott könyveket láttatok s azt kérditek, hogy ki találta hát föl a könyvnyomtatást?

Én azt hiszem, hogy már a legrégebb századokban észrevették a homokos pusztákban tanyázó emberek, hogy a lónak, tevének lábnyoma pontosan megmarad a homokban. Sőt az én Miczi cicizám is tud ily formán nyomtatni. Nézzétek, (a czimképen) egy levelet hoz épen szájában s mert valami koromba lépett, lábujjai pontosan odarajzolódtak a sima lépcsőre.

No de térjünk vissza az igazi könyvnyomtatáshoz. Legelőször a kártyakészítésnél próbáltak olyanfélét, a mi a nyomdászathoz hasonlít. Kemény papirból vagy pléhből mintát készítettek, alája tették a tiszta papirozt s aztán erősen dörzsölték festékekkel, mely a mintán levő bevágásokon át a papirostra jutott; később aztán egy lépéssel tovább haladtak; a kártya-alakokat kimetszettek fára, ezt befestették s aztán rányomták a papirozt, úgy hogy a kívánt alak rajta maradt. E két mód szerint készült kártyákat láthattok mai rajzunkban.

Azok, kik a kártyák számára ala-

kokat metszettek fába, lassanként más képeket is, különösen szentirási képeket metszettek s ezeket is épen úgy nyomták le. A papir persze csak egyik olda-

FAMETSZET EGY RÉGI BIBLIÁBAN.

lon volt benyomtatva s ezért két lapot háttal egymáshoz ragasztottak és így csináltak képes könyveket. Egy ilyen bibliai képet mutat mai rajzunk, mely egy régi bibliából van másolva.

Ha ezeket összehasonlítjátok a mostani nyomtatványokkal p. o. a „Kis Lap“ képeivel. láthatjátok, mennyit haladt azóta a nyomdászat művészete.

KÖZÉP KORBELI KÁRTYÁK.

De erről majd jövőre még többet is beszélünk.

GYÖRGY BÁCSI.

György bácsinak nincs sok telke.
Nincsen nagy nemesi neve.
Sült paraszt volt, nem tagadja,
Nem tagadja, büszke arra.

Hosszu sora az éveknek
Gyorsan repült el felette,
„Csak ki vele“! volt jelszava,
S mostanáig elnem hagyta.

Nem himezett — nem hámozott,
Amit gondolt, ki is mondta.
S még sem törték be a fejét
György bácsinak jól ment dolga.

A jelszavát most is tartja,
„Csak előre,“ „csak ki velé,“
S hogy jelszavát el nem hagyta,
György bácsi mily büszke erre.

Most már havas a szakála
Osz fürtök borítják fejét. ☉
S mégis, mégis csak előre
Mondja folytonosan mindég.

György bácsi nem sokat gondol,
Ha kiszólitják is innét,
Szive tiszta, becsületes,
Senki ellen soha sem vét.

„Csak előre!“ mondja akkor,
Ha üt a halálos óra,
És megkondul a kis harang.
Távozóra, indulóra.

ÖKÖRSZEM ASSZONYSÁG ELBESZÉLÉSE.

Kedves Forgó bácsi! A „Kis Lap“ kis olvasói között bizonyosan sokan vannak, a kik ismernek engem, a kis ökörsemet; én vagyok Magyarorszában a legkisebb madár s a falu végén a sövényeken sokszor láthatnak. E tavaszon is sokáig csak úgy vigan szálldogáltunk férjcskémmelel ágról-ágra s az éjt a fák lombjai közt töltöttük, míg végre eszünkbe jutott, hogy illenek már egyszer tisztességesen megtelepedni és fészket rakni.

Igen ám, de hol? az volt a nagy kérdés. Ismerőseink, a fülemile, czinege és mások, kiknek már volt fészkek, sokszor beszélték, hogy a bokrok közt gyakran megtalálják gonosz gyermekek a fészket és ellopják belőle a tojásokat. Sokáig keresgélünk tehát jó helyecske után, míg végre egy udvar sarkában egy rozzant kocsira akadtunk, melyet, úgy láttuk, már nem használtak. A kocsiban egy láda volt s ennek tetején egy kis repedés. A repedés nagyon szűk volt ugyan, de mi igen kicsiny madarak vagyunk s akárhova beférünk. Bebujtunk a ládába s üresnek találtuk; rögtön elhatároztuk tehát, hogy itt fogunk fészket rakni.

Hozzá is láttunk szaporán a munkához: jó puha szénácska volt közelben s ebből, meg mohából olyan pompás kis fészket készítettünk, hogy szinte öröm volt benne ülni. Nappal kint repdestünk a fákon, estére hazatértünk. Nemsokára én aztán nappal is benn maradtam; volt őt szép piczi tojáska a fészkekben s ki akartam költeni.

Egyszer, midőn épen otthon voltunk, gyerekek jöttek a kocsira játszani s hallván csicsergésünket fölnyitották a ládát. Mondhatom, hogy ugyancsak megijedtünk. Sebesen menekültünk egy közel levő fa ágaira s én onnan nagy

aggodalommal néztem, mi fog történni az én szép tojáskaimmal. De igen derék jó gyermekek voltak; miután megnézték a fészket, bezárták ismét a ládát s midőn a repedésen át visszatértünk, láttam, hogy egy sem hiányzik tojáskaim közül. Ezután többször jöttek gyermekek oda, de én már nem féltem és nemis bántottak soha.

Nemsokára aztán a tojásokból kikeltek kicsinyeim, a piczi ökörsemek. Eleinte egészen meztelenek voltak szegénykéik, úgy hogy mindig szárnyaim alatt kellett őket tartanom; ez idő alatt férjem hozott nekünk táplálékot, a mi elég fáradságába került, mert a kicsinyeknek bizony jó étvágyuk volt.

Kicsinyeink lassanként megnöttek és megtollasodtak s azon kezdtünk gondolkozni, hogy viszzük ki őket a ládából. Én mentem előre s mondtam nekik, hogy mindent úgy tegyenek, mint én. Szerencsésen ki is jöttek mindnyájan; kezdetben kissé féltek, de csakhamar megtetszett nekik a szép virágos mező, a meleg napsugár s vissza sem mentünk többé, hanem itt élünk megint a szép szabad természetben és boldogok vagyunk.

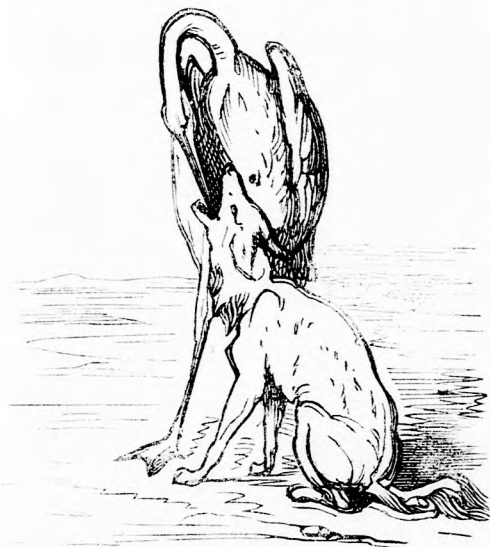
Ama jó gyermekeknek pedig, kik az ártatlan kis madarak fészkeit nem bántják, köszönetet mondok.

A KIS ÖKÖRSZEM.

FEKETE KENYÉR.

Miért aggódol, lelkem jó anyám,
Hogy kenyeretek barna, e miatt?
Hisz meglehet: ha nincs idebaza,
Tán fehérebb kenyérrrel él fiad.
De semmi az! csakadd elő, anyám,
Bármilyen barna is az a kenyér.
Itthon sokkal jobb ízű én nekem
A fekete, mint máshol a fehér.

A HÁLÁTLAN FARKAS.

Tudjátok-e azt a régi mesét? . . .
Egyszer egy farkas nagyon mohón falta zsákmányát s egy csont torkába akadt. Kinjában és veszedelmében szalad a gólyához és ígér neki gazdag jutalmat, ha segít. A gólya hosszú csőrével szerencsésen ki is húzta a csontot, aztán kérte az ígért jutalmat.

„Micsoda?“ kiáltott a hálátlan ordas; „köszönd meg, hogy le nem haraptam fejedet, mikor a számban volt!“

Farkasról szól a mese — — de fájdalom, ilyen dolog mai nap is gyakran történik — az emberek közt.

NYÁRON.

Milyen hőség, sok a jóból!
Már a vér is majdhogy nem forr,
Aki most a vízben ülhet
Életének az örülhet.

Bodrinak is jól kijutott,
Mikor meleg bundát huzott,
De levetné szépen, gyorsan
Hogy ha most volna módjában.

AZ ELMULASZTOTT JÓ
ALKALOM.

Egyszer a következő sorokat olvastam: „Egy ember elmulasztott egy igen jó alkalmat jót tehetni, nagyon sajnálja s ezer forintot ad annak, a ki visszahozza.“

Én még kis fiú voltam s hamarjában nagy kedvem jött az 1000 forintra, míg végre atyám így szólt: Ne vesztegesd idődet hasztalan fejtörésben, fiam. Meg lehet találni az órát, elvesztett pénzt, de az elmulasztott alkalmat egy jó tetre, — soha! Azért tehát jól vigyázz az ilyen alkalmakra, ne engedd fölhasználatlanul elszaladni, mert visszahozni azt többé nem lehet!

A CSÓKA ÉS A MÉH.

A csóka a méh rajzását csodálta. — „Beh kegyetlen szülék vagytok ti! — így szól az eresztőkhez — szárnyra bocsátjátok fiaitokat s nem adtok sem lakást, sem úti eleséget szegényeknek!“ „De velök adtuk örökségöket — felelnek a méhek — a sonkoly- és mézgyűjtés szép és hasznos mesterségét! s ez többet ér a bizonytalan vagyonnál. Lám, amott a csóka tavalyi fészkeben az idén nem szarka költött-e?“

Ha jó nevelést kaptok, gyermekek, bármi egyéb földi javaknál biztosabb vagyont kaptok: legyetek érette háladatosak jó szüléiteknek!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A „Kis Lap“ 19-ik számában szöveg nélkül megjelent bibliai képek magyarázata:

1) A dús halászat. 2) Jézus az olajfák hegyén. 3) Noe áldozata a vízözön után. 4) Jézus prédikációja a hegyen.

Egészen vagy részben megfejtették: Ráinitz Sarolta, Leypold Adélka, Földvary Misi, Falvay Ida, Hill Antal és Irma, Buzesko Mariska és Kata, Pap Géza, Laurencsik Mariska.

A „KIS LAP“ NYOMDÁJÁBAN.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡